

[Ove Hansen.]

samme gælder det ærede medlem hr. Ib Thyregod — at man anerkender begge erhvervsformer, såvel den private som den kooperative, men de ærede medlemmer har den opfattelse, at deres indbyrdes styrkeforhold kun kan blive det samfundsmæssigt set mest effektive, hvis deres konkurrencebetingelser er rimelige. Der er vel folk, der har den opfattelse, at brugsforeningerne ikke betaler skat eller i hvert fald kun i meget beskedent omfang. Jeg tror, at hvis sådanne folk kendte de faktiske forhold, ville de måske nok blive en del overrasket. Brugsforeningsskatten er ganske vist mere baseret på formuens størrelse end på indkomstens, men af det beskatningsbeløb, man kommer til, svares der 44 pct. i skat på tilsvarende måde som for selskabsskattens vedkommende. De fordelagtigste afskrivnings- og henlæggelsesmuligheder, nedskrivning af varelagre o. s. v., som selskaber har, kendes imidlertid ikke i de kooperative virksomheder, i hvert fald ikke over driften.

Der tales om, at der skal være lighed mellem private virksomheder og kooperationsvirksomheder, og det kan naturligvis lyde meget fornuftigt. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at dersom venstres forslag eller det konservative folkepartis forslag blev ophøjet til lov, ville der i hvert fald ikke være tale om lighed. Så ville kooperationen blive langt ringere stillet. Jeg skal prøve at begrunde det.

Ifølge lovforslagene skal kooperationsvirksomheder indkomstbeskattes af de beløb, som de tilbagebetaler medlemmerne i form af dividende. I enhver privat virksomhed er det beløb, der tilbagebetales kunder såsom rabatydelser, bonusydelser, eller hvad man nu vil kalde det, fradragsberettiget i den pågældende virksomheds skattepligtige indkomst. Det er ganske naturligt, for virksomheden har ikke pengene; de er betalt tilbage til kunderne. Men i de lovforslag, som venstre og det konservative folkeparti har fremsat, skal virksomhederne, f. eks. brugsforeningerne, svare skat ikke alene af virksomhedernes overskud, men også af det beløb, man har betalt tilbage til kunderne, i dette tilfælde medlemmerne. Jeg synes, det er ulogisk at forlange, at en virksomhed skal betale skat af en indtægt, den ikke har. Jeg synes snarere,

hvis der skulle være tale om forskelsbehandling, at man burde præmiere de virksomheder, der betaler overskuddet tilbage til forbrugerne, fremfor at straffe dem.

Så vidt jeg ved, er der en del forsikrings-selskaber, der giver forsikringstagerne en bonus, en godtgørelse, alt efter som de har påført eller ikke påført forsikrings-selskabet udgifter. Denne ydelse, denne bonus til kunderne, er naturligvis fradragsberettiget i forsikringsselskabets skattepligtige indkomst. Jeg tror, vi ville høre fra forsikringsselskaberne, dersom vi ikke godkendte denne godtgørelse som fradragsberettiget.

Jeg forstår ikke, hvorfor man vil særbeskatte kooperationen på det punkt. Det bringer i hvert fald ikke lighed. Nu ved jeg godt, at de ærede ordførere for forslagsstillerne vil hævde, at der er forskel på rabatydelser, bonusydelser og dividende. De vil formentlig henvise til en højesteretsdom. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på en definition af begreberne, men holde mig mere til virkningerne. Uanset hvad navn man giver barnet, vil tilbagebetalingerne formindske virksomhedernes overskud, og det er for mig det afgørende. Jeg har forstået på de ærede ordførere for forslagsstillerne, at dersom brugsforeningerne i stedet for dividende vil anvende ordet rabat, vil ydelsen blive godkendt som fradragsberettiget. Det bør vel være således, synes jeg, i en skattelov, at det er udgiftens art, der alene er afgørende for fradraget, og ikke benævnelsen.

Der er tidligere under drøftelserne henvist til en statistisk undersøgelse foretaget i 1956 af kommissionen vedrørende kooperationsens beskatningsforhold, og den undersøgelse skulle vise, at købmændene betaler betydelig mere i skat end brugsforeningerne. Jeg skal ikke her nærmere kommentere denne undersøgelse, men det er min opfattelse, at den undersøgelse, man foretog dengang, hvilede på et meget spinkelt og uholdbart grundlag, idet man måtte udskyde en del oplysninger, som man havde fået fra købmænd, fordi disse oplysninger langtfra var fyldestgørende, ligesom der ikke var taget fornødent hensyn til beskatningen af personale, regnskabsfører o. s. v. Dertil kommer, at tallene fra 1956 nu må siges at være en del forældede.

Jeg skal afholde mig fra at komme